Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 4. Den 15de November 1893. 43de Aargang.

Tale af Ældste Anthon H. Lund,

Præsident over den europæiske Mission,

holdt i de Sidste-Dages Helliges Forsamlingslokale, Krystalgade Nr. 24, Kjøbenhavn, Onsdag den 4de Oktober 1893.

(Sluttet fra Side 37.)

Hvem tør nu, efter at have læst de mange Beviser i Bibelen for Nødvendigheden af Daab og Haandspaalæggelse, paastaa, at disse Ting ikke mere ere nødvendige, og at det ikke har saa Stort at sige, enten vi annamme disse Principper eller ikke. Lader os ydermere læse Galaterbrevets 1ste Kapitel og lægge Mærke til, hvad Paulus siger om Evangeliets Uforanderlighed. Han begynder med at sige Følgende: „Jeg undrer paa, at I saa snart lade Eder afvende fra den, som kaldte Eder ved Kristi Naade til et andet Evangelium, enddog der er intet andet; kun er der Nogle, som forvilde Eder og ville forvende Kristi Evangelium. Men dersom vi eller en Engel fra Himmelen prædike Eder Evangeliet anderledes, end vi have prædiket Eder det, han være en Forbandelse. Som jeg sagde, saa siger jeg nu igjen: Dersom Nogen prædiker Eder Evangelium anderledes, end vi have prædiket Eder det, han være en Forbandelse!" Hvorledes var nu det Evangelium, som Paulus prædikede? Han lærte, at der kun var een sand Tro, een Daab og een Gud. Peter lærte, at Menneskene skulde lade sig døbe i Jesu Kristi Navn til deres Synderes Forladelse for derefter at modtage den Helligaands Gave, som saa skulde vejlede dem ind i al Sandhed. Hvad, som ikke stemmer overens hermed, er et andet Evangelium, og de, som prædike et saadant, bør lægge sig Pauli Advarsel paa Hjerte.

Med Hensyn til de forskjellige Embedsmænd, som skulle findes i den sande Kirke, staar Følgende at læse i Epheserbrevets 4de Kapitel, 11te, 12te og 13de Vers: „Og han beskikkede nogle til Apostler, Nogle til Profeter, Nogle til Evangelister, Nogle til Hyrder og Lærere, til de Helliges fuldkomne Beredelse, til Embedets Forvaltning, til Kristi Legemes Opbyggelse, indtil vi

Alle naa til Eenhed i Troen og Guds Søns Erkjendelse, til Mands Modenhed, til Kristi Fyldes voksne Alder." Hvis nu disse Embedsmænd ikke findes i denne eller hin Kirke, ja da kunne vi være overbeviste om, at saadanne ikke ere rigtige, og at de Lærdomme, som forkyndes der, ikke ville gavne til Salighed.

Den langt overvejende Del af Kristenheden tror paa Barnedaaben og lære, at smaa, uskyldige Børn først skulle døbes og derefter tro. Men dette er ikke i Overensstemmelse med Bibelen; det er lige det Modsatte; det er at vende op og ned paa Principerne. Evangeliet lærer os, at vi først skulle tro, og derefter døbes til vore Synders Forladelse. Et lille Barn kan hverken synde, fatte eller forstaa; det er først, naar det vokser op og begynder at tænke, at det kan faa Forstand paa, hvad der er rigtigt, og hvad der er urigtigt. Hvad var det vel forøvrigt, at Jesu Forsoning gjaldt, hvis det ikke var Arvesynden og vore første Forældres Fald? Staar der ikke at læse: „Thi ligesom Alle dø i Adam saa skulle og Alle levendegjøres i Kristo?"

Jeg forstaar ikke, hvorledes Menneskene tør vedblive at forkynde Lærdomme, som ere modstridende den hellige Skrift, i Særdeleshed naar de læse den Forbandelse, som Paulus udtaler over dem, der prædike Evangeliet anderledes, end det lærtes fra Begyndelsen. Hvor tør de vedblive at lære og udøve Barnedaab? Kunne de i den hellige Skrift finde saa meget som en Antydning til, at Jesus døbte smaa Børn? Vi læse, at Jesus velsignede dem, og at han, da hans Disciple vilde hindre Mødrene i at bære Børnene frem for at faa dem velsignede, sagde: „Formener dem det ikke, thi Guds Rige høre Saadanne til."

Nogle have som Bevis for Barnedaabens Rigtighed søgt at drage sig det Sted i Apostlenes Gjerninger, sekstende Kapitel, til Indtægt, hvor der fortælles om, at Stokmesteren blev døbt og alle hans. De gaa nemlig ud fra, at naar der er Tale om alle hans, forstaaes der baade Børn og Voksne. Men dersom vi læse videre i dette Kapitel, ville vi finde, at der staar skrevet: „Og de talede Herrens Ord til ham og til alle dem, som vare i hans Hus," og videre siges der om Stokmesteren, at han „var glad med alt sit Hus." Man vil næppe paastaa, at Paulus talte til spæde Børn, ejheller, at disse vare i Stand til at glæde sig over Daabens hellige Handling, som var bleven udført.

En af de Anskuelser, Folk har maattet forkaste, fordi den var altfor uretfærdig og fornuftstridende, er denne, at smaa Børn, som ikke bleve døbte, skulde gaa til Helvede. Jeg tror ikke, at der nu for Tiden findes ret Mange, som ville gjøre sig til Talsmænd for en saadan Fortolkning af Guds Kjærlighed. Jeg antager, at mange af de Tilstedeværende have hørt den gamle Salme, hvori findes folgende Linjer:

„Du var, for Du til Verden kom,
Og før Du Noget gjorde,
Alt under Vredens strenge Dom,
Fordømt, fortabt og borte."

Dette er en højst fejlagtig Opfattelse om Udvælgelsen og ligeledes om Guds Retfærdighed.

Mine Brødre og Søstre! Gud er kjærlighedsfuld og retfærdig, og han ønsker alle sine Børn frelste og ophøjede i hans Rige. Men for at erholde denne Frelse er det nødvendigt, at de gaa ind ad den snævre Port og vedblive at vandre paa den trange Vej. Lader os aldrig glemme Grunden til, at vi bleve Sidste-Dages Hellige. Vi toge ikke i Betænkning at bryde med vore Forældre og Søskende, Slægtninge og Venner, og vi gjorde ikke

dette for at vinde Ære og Anseelse i Verden, men fordi vi elskede Evangeliet mere end noget Andet her i Livet. Vi vare komne til Kundskab om, at Guds Kirke fandtes paa Jorden, og at det var nødvendigt for os at blive Medlemmer af den, hvis vi nogensinde skulde opnaa Frelse. Ved saaledes at bryde med Verden og dens Vildfarelser sank vi i vore Medmenneskers Agtelse, og de, som tilforn havde været vore bedste Venner, kjendte os nu i mange Tilfælde ikke mere. Jeg kommer til at tænke paa en Broder, som for en Del Aar siden overværede en Konference her i Byen, og idet han talte om dette Punkt, sagde han: „Efter at jeg var bleven døbt, fik jeg en inderlig Attraa efter at gjore Andre bekjendt med den Glæde og Fred, som fyldte mit Hjerte, og jeg gik til min Moder og forklarede Evangeliet for hende; men hun vilde ikke lytte til mit Vidnesbyrd og de Ting, som jeg beviste ud af Bibelen. Jeg fik det Svar af hende: „Jeg vilde ikke være bleven nær saa bedrøvet, hvis Du for Eksempel havde stjaalet og var kommen i Tugthuset, som jeg nu er ved at høre, at Du er bleven Mormon." Dette er kun eet Eksempel; muligvis have vi Alle hørt lignende Udtalelser, da vi bleve Medlemmer af denne Kirke.

Lader os ikke standse eller gaa til Side, selv om vi mode Forfølgelse og Ringeagt, Spot og Savn; lader os fortsætte med at vandre paa den snævre Vej; thi vi vide, at dens Endemaal er alt Godt, Frelse og Ophøjelse i Guds herlige Boliger.

Naar Menneskene sige, at vi slet Intet kan gjøre, eller at det er tidsnok at omvende os paa vort Livs Aften, saa give de os i disse Ord en tydelig Anvisning til at vandre paa den brede Vej, der fører til Fordærvelse.

Gjører Alt, hvad I kunne for Guds Værks Fremme, og husker paa, at det kun er de Trofaste, der ville opnaa den Herlighed, Paulus ligner med Solens Glans. Lader os tænke paa, hvorledes Apostlen Peter arbejdede og viste sin Tro i sine Gjerninger. Over tredive Aar efter Frelserens Korsfæstelse vandrede han omkring i Verden som en Missionær, med Vished om, at han tilsidst skulde besegle sit Vidnesbyrd med sit Blod. Hvilken Standhaftighed og hvilket uforfærdet Mod lagde han ikke for Dagen! Da Frelseren kort før sin Himmelfart sagde til Peter: „Vogt mine Faar," sagde han ogsaa: „Naar Du bliver gammel, skal Du udrække Dine Hænder, og en Anden skal binde op om Dig og føre Dig derhen, hvor Du ikke vil." Johannes fortæller os, at Jesus sagde dette for at betegne, med hvilken Død Peter skulde ære Gud. Frelseren lovede ikke sine Disciple Ære og Anseelse i denne Verden, ej heller sagde han: Naar I blot tro, er det nok; men han havde Meget for dem at gjøre, og de erindrede hans Ord og gjorde efter dem, de adløde ogsaa hans sidste Befaling, at de skulde lære Andre at holde Alt det, han havde befalet dem.

Lader os Alle leve saaledes, at vi, hvis det skulde blive forlangt af os, kunne bringe lignende Opofrelser, og lader os bygge vort Hus paa den Klippe, der kan modstaa Alt.

Maa Gud velsigne os til Trofasthed og til altid at være fulde af Kjærlighed til hverandre, er min Bøn for os Alle i Jesu Navn. Amen!

Den Helligaand.

(Af Petra Hedegaard i Kjøbenhavns Hjælpeforenings Manuskript-Blad: „Søstrenes Tanker.")

Det naturlige Menneske har i Almindelighed i Begyndelsen kun svage Begreber om de Ting, som høre til Guds Rige, men naar man har faaet Tro paa Evangeliet, omvendt sig fra sine Synder, ladet sig døbe til sine Synders Forladelse og derefter kommen i Besiddelse af den Helligaand og vedbliver at være ydmyg og oprigtig erfarer man, at Ens Forstand udvikles, og hvad man forhen, da man vandrede i Mørket, ikke forstod, kan man se klart. Aandens Frugt viser sig i gode Gjerninger.

Hvorledes den Helligaand erholdes, og hvad den udretter, er der ikke mange blandt Verdens Mennesker, som kunne give nogen Forklaring om. Nogle sige, at et lille Barn i Daaben faar den Helligaand, Andre, at naar et Menneske bliver et „Guds Barn," som de kalde det, og kommer til at tro paa Jesus, da kommer det i Besiddelse af den Helligaand. Vi Sidste-Dages Hellige tro den hellige Skrift og rette os efter den saa vel som ogsaa efter vor himmelske Faders Aabenbaringer til sine Børn. At den Helligaand erholdes ved Haandspaalæggelse af dem, som have Magt og Myndighed dertil, lærer Skriften os tydeligt; men dette saa vel som alle andre Principer, henhørende til det sande Evangelium, forstaas kun af Menneskene i Forhold til deres Ydmyghed og Oprigtighed i deres Undersøgelse af Sandheden, og hvad de skulle gjøre for at blive salige.

Vi have Grund til at være taknemmelige mod Herren, fordi vi ere komne i Besiddelse af Herrens Aand, saa at vi kunne kjende, hvad der kommer fra Gud. Det er omtalt, at Guds Aand ikke kan bo i urene Templer; vi maa derfor Enhver især nøje tage os i Agt, baade i Tanker, Ord og Handling og lære at forstaa, hvad der er Herrens Vilje og udføre den paa en Maade, hvorved vi ikke bedrøve Guds hellige Aand, som vi ere beseglede med til Forløsningens Dag.

Lader os, ligesom de Hellige i gamle Dage, sætte vor Lid til Herren, forvissede om, at han vil opfylde selv det Mindste af det, han har lovet; men lader os erindre, at han tillige fordrer Lydighed af os, og at vi ikke maa overtræde hans Bud i nogen Maade. Vi synes ofte, at dette kan være vanskeligt at gjøre her, og derfor have vi en Længsel efter at komme til det Sted, som Herren har udvalgt til et Indsamlingssted for sine trofaste Børn, at vi der kunne lære mere om Aarsagen, hvorfor vi ere stillede her paa Jorden, og med større Klarhed se vort Maal i Evigheden samt komme til bedre at indse, at denne Verdens Trængsler og Gjenvordigheder ere Intet at regne mod den Herlighed, vi ved Trofasthed ville opnaa.

Menneskene kunne være meget forskjellige baade i Karakter og Forstand, men den Helligaand virker jo ogsaa paa forskjellig Maade overfor Enhver, eftersom det er nyttigst. Der tales i Skriften om Gaver, som denne Aand „uddeler til Enhver i Besynderlighed, eftersom han vil." Een gives Visdom, en Anden Kraft til at helbrede, Andre at tale i Tungemaal o. s. v., men Alt formedelst den ene og samme Aand. Derfor bør vi bruge den Naadegave, som er os given, vidende, at vi paa den kommende

Dag skulle gjøre Gud Regnskab for alle Ting, og den, hvem Meget er given, af den fordres Meget. Lader os derfor stræbe at udrette saa meget Godt som muligt i dette Liv og fremfor Alt være ydmyge og oprigtige for Gud, thi Herren ser paa Hjertet og ved, hvad der bor i os.

Dersom vi skulde vente at beholde Guds Aand, maa vi holde os borte fra Verdens Daarligheder og gjøre sikre Trin paa Hellighedens Vej, og skulle Modgang og Prøver af og til møde os, da vide vi, at det er til vort Gavn, thi Herren vil have et prøvet Folk. Naar vi da have Samfund med vor Fader i Himlen og hans trofaste Børn paa Jorden, da behøve vi ikke at frygte for Menneskene, som stræbe efter at tilintetgjøre Guds Værk, ejheller for andre onde Magter; thi naar Gud er med os, hvem kan da være imod os? Naar der er megen Modstand og Forfølgelse, bliver som oftest den indbyrdes Kjærlighed stærkere og det vil da bedre vise sig, hvem der i Sandhed ere Sandhedens Venner og elske Herren.

Uden at vi føre en alvorlig Kamp mod det Onde, stræbe efter at aflægge alle daarlige Tilbøjeligheder og søge at behage Gud i alle Ting, kunne vi ikke forblive i Guds Rige, thi intet Urent skal komme der. Der er skrevet, at alle Synder skulle forlades Menneskene, undtagen Synden mod den Helligaand, thi for denne er der ingen Tilgivelse; derfor maa vi altid være brændende i Aanden og tjene Herren samt passe noje paa at vi aldrig blive lunkne eller ligegyldige i vor Gudsfrygt, thi da vil Aanden forlade os og den Tid komme, da vi ville angre, at vi ikke adlød Aandens sagte Hvisken.

Maa vi, som gjennem den Helligaands Vejledning ere komne til at forstaa Guds evige Sandheder, vedblive at lade os lede af den samme Aand, thi det er den, der drager os til alt Ædelt og Godt; Guds lydige Børn kjende og forstaa af Erfaring dens Vejledning i saa Henseende; det er den indre Stemme, der siger os, hvad der er Ret eller Uret, der oplyser os om det Guddommelige og minder os om, at vi ikke maa glemme at give vor himmelske Fader Æren for alle Ting, fordi den tilkommer ham. Med hvilken Længsel se vi ikke hen til den Dag, da vi ville skue den Gud, fra hvem vi have vort Udspring, og hvem vi i Evigheden skulle kjende som vor Fader!

Konferencen i Christiania.

Konferencen afholdtes i de Helliges Lokale, Østerhansgade Nr. 27, Christiania, Lørdag den 14de og Søndag den 15de Oktober 1893. Tilstede vare følgende Ældster fra Zion: Anthon H. Lund, Præsident over den europæiske Mission; C. A. Carlquist, Præsident over den skandinaviske Mission; Adam Petersen, Præsident over Kjøbenhavns Konference; H. J. Christiansen, Præsident over Christiania Konference, samt M. O. Nash, Andreas Johansen, James C. Frost jun. C. P. Rasmussen, Andrew Larsen, T. Torkelson, James A. Hansen, John L. Johnson, Herman Knudsen og Abraham J. Hansen.

Ved Mødet, som afholdtes Lørdag Aften Kl. 8, aflagde Grensforstanderne deres Rapporter. Præsident Anthon H. Lund talte derefter til Forsamlingen bl. A. angaaende Opbyggelsen af Templer og Herrens Tilkjendegivelser ved Indvielsen af disse, samt Nødvendig-

heden for de Hellige af at søge at faa saa fuldstændige Optegnelser om deres Slægtregistre som muligt.

Ved Mødet Søndag Form. Kl. 10 talte først Ældsterne Abraham J. Hansen og M. O. Nash, hvorefter Konferencepræsident H. J. Christiansen oplæste en samlet Rapport over Christiania Konference. Denne bestaar af 11 Grene, i hvilke 14 af de Halvfjerds virke. Af det lokale Præstedømme er der 45 Ældster, 19 Præster, 23 Lærere og 9 Diakoner; der er 516 Medlemmer, altsaa et samlet Medlemsantal af 612 (Præstedømmet iberegnet). Siden sidste Konference vare 28 døbte, 1 udelukket, 17 Voksne og 18 Børn emigrerede, 3 døde, 23 Børn velsignede; 200 holde „Stjernen," og 157 betale Tiende; der er i Konferencen 1 Søndagsskole, 1 Unge Mænds og Unge Kvinders gjensidig Uddannelsesforening og 6 Hjælpeforeninger, og 9 Forsamlingslokaler lejes. Derefter talte Præsident Christiansen til de Forsamlede, og Resten af Tiden benyttedes af Missionspræsident C. A. Carlquist og Konferencepræsident Adam Petersen fra Kjøbenhavn.

Søndag Efterm. Kl. 2 afholdtes Konferencens tredje Møde. Ved enstemmigt Votum blev det vedtaget at opholde i de Helliges Tro og Bønner Kirkens Autoriteter og paa samme Maade Missionærerne i deres forskjellige Stillinger, nemlig: H. J. Christiansen som Præsident over Christiania Konference og Forstander for Christiania Gren med M. O. Nash som Medhjælper i Grenen; G. A. Iversen som Forstander for Drammens Gren med J. C. Frost jun. som Medhjælper; Andrew Larsen som Forstander for Arendals Gren med T. Torkelson som Medhjælper; Andreas Johansen som Forstander for Bergens Gren; John L. Johnson som Forstander for Aalesunds Gren med Abraham J. Hansen som Medhjælper; C. P. Rasmussen som Forstander for Tromsø Gren med Hanmer Magleby som Medhjælper; Peter Nielsen som Forstander for Trondhjems Gren; Herman Knudsen som Forstander for Fredrikstads og Fredrikshalds Grene med James A. Hansen som Medhjælper.

Derefter talte Præsident Anthon H. Lund om guddommelig Myndighed og om Embedsmændene, som altid vare nødvendige i Kristi Kirke.

Ved Konferencens fjerde og sidste Møde, Søndag Aften Kl. 6, talte Ældste Andreas Johansen samt Præsidenterne C. A. Carlquist og Anthon H. Lund om flere af Evangeliets Principer, hvorefter Konferencepræsident H. J. Christiansen takkede Enhver, som havde deltaget i Konferencehøjtidelighederne, og for den Ro, Orden og Opmærksomhed, som havde hersket under alle Møderne. Konferencen hævedes til ubestemt Tid.

Mandag fra Kl. 10 Form. til 3 Efterm. afholdtes et Præstedømsmøde, hvor alle Missionærerne udtalte deres Følelser og mange gode Formaninger bleve givne af de tilstedeværende Missionspræsidenter. Herrens Aand gjorde sig i høj Grad gjældende saa vel her som under alle Konferencemøderne.

Peter Nielsen.
Skriver.

Konferencen i Gøteborg.

Konferencen afholdtes i Gøteborg Lordag og Søndag, den 21de og 22de Oktober 1893. Tilstede vare følgende Ældster fra Zion: C. A. Carlquist, Præsident over den skandinaviske Mission, Charles J. Wahlquist, fra Missionskontoret, Adam Petersen, Præsident over Kjøbenhavns Konference og George W. Johnson fra Malmø Konference; Andrew J. Wahlquist, Præsident over Gøteborgs Konference og A. J. Høglund, Nels Benson, John A. Johnson, John Christensen, John E. Mattson, P. S. Jensen, John H. Peterson, John W. Winterrose, C. P. Anderson og A. G. Bolander samt Charles F. Rytting og Lorentz Ockander, nylig ankomne fra Utah.

Lordag Aften Kl. 8 afholdtes det første Møde i de Helliges Forsamlingslokale, Husargatan Nr. 46, og Konferencepræsident Wahlquist indledede Forhandlingerne med en kortfattet Velkomsttale, hvorefter Grensforstanderne afgave deres Rapporter. Missionspræsident C. A. Carlquist talte derefter til Forsamlingen.

Det næste Møde afholdtes Søndag Form. Kl. 10, ligeledes i de Helliges Lokale. Ældsterne John W. Winterrose, C. P. Anderson og A. G. Bolander talte; Ældste A. J. Høglund afgav en Beretning om sin Virksomhed som omrejsende Ældste, hvorefter Konferencepræsident Wahlquist afgav en samlet Rapport over Tilstanden i Konferencen; den bestod af 8 Grene, hvori 11 Ældster fra Zion virkede i Missionens Tjeneste. Af det lokale Præstedømme var der 35 Ældster, 24 Præster, 21 Lærere og 18 Diakoner; af Medlemmer var der 348, altsaa et samlet Medlemsantal af 482 (Præstedømmet iberegnet). Siden sidste Konference vare 38 døbte, 3 tilflyttede, 32 emigrerede, 9 udelukte, 2 bortflyttede, 1 død og 9 Børn velsignede; der var 4 Medlemmer, hvis Opholdssted var ukjendt. I Konferencen var der 4 Hjælpeforeninger, 157 Abonnenter paa „Nordstjernan" og 140, som betale Tiende; 8 Forsamlingslokaler lejes. I Byen Gøteborg var der desuden en Unge Kvinders gjensidig Udbannelsesforening.

Præsident Wahlquist meddelte, at han havde besøgt de forskjellige Grene i Konferencen og fundet Tilstanden god og Udsigterne for Evangeliets Fremme i det Hele taget lovende.

Derefter foreslog Missionspræsident Carlquist Kirkens Autoriteter til Opholdelse i de Helliges Tro og Bønner og Ældsterne til at virke i Konferencen som folger: Andrew J. Wahlquist som Præsident over Gøteborgs Konference; A. J. Høglund og Nels Benson som omrejsende Ældster i Konferencen; Andrew J. Wahlquist som Forstander for Gøteborgs Gren; John H. Peterson som Forstander for Norrkøping Gren; John A. Johnson som Forstander for Jønkøpings Gren; P. S. Jensen som Forstander for Wingåkers Gren; C. P. Anderson som Forstander for Westerviks Gren; John Christensen som Forstander for Kalmar Gren med Charles F. Rytting som Medhjælper; A. G. Bolander som Forstander for Halmstads Gren og John W. Winterrose som Forstander for Trollhättans Gren. Det blev endvidere foreslaaet, angaaende Konferencens Inddeling i Grene, at skille Skaraborgs Län fra Trollhättans Gren, af dette Län at oprette en ny Gren under Navn af Sköfde Gren, og at beskikke John E. Mattson som Forstander i denne. Alle Forslag vedtoges ved enstemmigt Votum.

Ældsterne Adam Petersen fra Kjøbenhavn og George W. Johnson fra Malmø talte derefter til de Forsamlede.

Konferencens næste Møde afholdtes i Arbeiderforeningens østre Sal. Talerne her vare Ældsterne A. J. Høglund, Charles J. Wahlquist og C. A. Carlquist.

Ved det sidste Møde, som afholdtes i de Helliges Forsamlingssal, talte Ældsterne Nels Benson, John A. Johnson, John E. Mattson, Andrew J. Wahlquist og C. A. Carlquist.

Konferencepræsident Wahlquist takkede Enhver, som havde virket for at gjøre Konferencemøderne saa behagelige, hvorefter Konferencen hævedes til ubestemt Tid.

Mandag den 23de Oktober Kl. 10 Form. afholdtes et Præstedømsmøde, hvor Herrens Aand som sædvanlig var tilstede i høj Grad.

Martin Nordberg.
Skriver.

Den 15de November 1893.

Den 64de Halvaarskonference.

Herrens Befaling til de Sidste-Dages Hellige er, at de skulle samles ofte for at dyrke Gud. De indse fuldt vel Nødvendighen af, at Kirkens Anliggender styres paa en praktisk og tidssvarende Maade og samtidig i Overensstemmelse med Herrens Aabenbaringer desangaaende. I en Organisation, saa omfangsrig som denne Kirke er, kommer der stadig nye Spørgsmaal frem, som maa besvares — Folket er stadig stillet under vekslende Omstændigheder, især i timelig Henseende —; og eftersom vor Religion ikke alene søger Medlemmernes aandelige, men tillige deres timelige Velfærd, anse vore Ledere det ofte for Visdom at sammenkalde Kirkens Medlemmer til Møder, hvor nødvendige Beretninger, Undervisninger og Oplysninger kunne gives, og hvor Spørgsmaal, som vedrøre Kirkens Anliggender, kunne drøftes, tages under Overvejelse og sættes under Afstemning. Der afholdes saaledes ofte saakaldte Konferencer i de forskjellige Afdelinger af Kirken overalt i Verden og af Kirken som et Hele regelmæssig to Gange om Aaret, efter nærmere Bestemmelse af de retmæssig Præsiderende. De Hellige betragte disse Højtider lignelsesvis talt — for at bruge een af vore Lederes Ord — som Milepæle paa deres jordiske Vandring, Perioder, der mærke Begivenhederne i deres Historie, Hvilesteder, hvor den trætte Vandrer kan modtage fornyede Kræfter til at fortsætte Rejsen videre mod Evigheden.

Den 64de Halvaarskonference, som afholdtes i Salt Lake City afvigte 6te—8de Oktober inkl., var saaledes en Glædens Tid for dem af de Sidste-Dages Hellige, som havde Anledning til at overvære den. Alle Medlemmerne af Kirkens øverste Præsidentskab, de fleste af de tolv Apostles Kvorum, mange andre ledende Autoriteter, Stavspræsidenter, Biskopper og en stor Skare af Hellige vare tilstede.

Angaaende Konferencen udtrykker »Deseret News« sig paa følgende Maade:

„De, som overværede Konferencen, havde Aarsag til at glæde sig over at være begunstigede med udmærket smukt Vejr. Antallet af Konferencegjæster var, navnlig paa Konferencens sidste Dag, meget større, end man paa Grund af de

daarlige Tider kunde have ventet. Dette kan betragtes som et Tegn paa, at Evangeliet er kjærere for de allerfleste af de Hellige end noget Andet, og at verdslige Interesser indtage en underordnet Stilling blandt dem; dette er, som det bør være, og saa længe denne Aand gjør sig gjældende blandt Guds Folk, vil Herren sikkerlig velsigne dem.

„Talerne behandlede mange Emner, baade praktiske og theoretiske; de Raad som de ledende Brødre gave med Hensyn til verdslige Anliggender, vare særdeles passende, og Tiden vil vise dem, som følge disse Raad, at de bleve givne ved den Helligaands Inspiration. Som det ofte er sagt, Evangeliet indbefatter Alt, som kan tjene Menneskene til Nytte, og en sand Guds Tjeners Sind er modtageligt for Alt, som kan fremme Menneskeslægtens Velfærd baade i Tid og Evighed. De, som ere i Besiddelse af Evangeliets Aand, vise det ved at lytte til og efterleve de Raad, som blive givne ved den samme Aand. Ved at leve efter Religionens Principer i det timelige Liv, saasom med Hensyn til, hvorledes man skal behandle sin Familje, omgaaes sine Naboer, Venner og Menneskene i Almindelighed, udvikles Forstanden, saa at man kan forstaa højere Sandheder, Sandheder af en højere Grad. Med andre Ord, de alene, som samvittighedsfuldt udføre deres Pligter, have et klart Begreb om Frelsningsplanen — som strækker sig ud til de Døde saa vel som til de Levende — og alle andre Principer, som henhøre til Guds Rige.

„Flere af Talerne hentydede til den store Forandring, som tilsyneladende kan spores blandt vore Medborgere i hele den amerikanske Nation, med Hensyn til deres Anskuelser om os som et Folk. Det er en Glæde at erfare denne Forandring. De Hellige nære intet som helst Had eller Nag mod Nogen, og de kunne ikke Andet end glæde sig over at se det gamle Had og den Bitterhed, som har eksisteret mod dem, blive overvundet formedelst de Helliges Ædelmodighed. Ja, det er mere end en overfladisk Glæde at betragte dette; det er et Vidnesbyrd om Sandheden af, hvad Herrens Tjenere have sagt, nemlig, at Herren fra Tid til anden vilde blødgjøre Folkets Hjerter og formilde deres Sind mod Guds Folk; og det tjener til at styrke vor Tro paa Herrens Kraft til at regjere endog Menneskenes Vilje for at tilvejebringe de Resultater, han har i Sigte.

„Blandt andre vigtige Emner, til hvilke der hentydedes i Aabningstalen, var ogsaa Spørgsmaalet angaaende Missionsvirksomheden baade hjemme og ude i Verden; disse Bemærkninger fortjene de Helliges dybeste Eftertanke. De Raad og Formaninger, som bleve givne, vare alle tidssvarende og burde nøjagtigt udføres. Dersom dette sker, vil det blive følelig for Alle, som ere kaldte til at virke i Missionens Tjeneste allevegne.

„I det Hele taget var den nys afsluttede Konference, en der længe vil leve i Erindringen som en af de Sidste-Dages Helliges nyttigste og lærerigste Sammenkomster."

Imellem de Emner af timelig Natur, som drøftedes i Konferencen, var Hjemmeindustrien særlig Gjenstand for Omtale, og dersom de Hellige ville tage disse saa vel som de andre gode Raad til Indtægt, ville de sikkerlig neddrage Herrens Velsignelser over sig i rigeligt Maal.

Ankomst af Missionærer.

Niels Nielsen fra Nephi, Utah, ankom hertil via England den 6te November.

Afløsning.

Følgende Brødre løses fra deres Missionsvirksomhed i Skandinavien med Tilladelse til at rejse hjem;

Ældste Anthony Christensen fra at arbejde i Aalborg Konference;

Ældste Christian Magnuson fra at arbejde i Stockholms Konference;

Ældste Herman Knudsen fra at arbejde i Christiania Konference.

Disse Brødre have virket med Flid som Missionærer i disse Lande, og nu, da de vende hjem til deres Familjer og Venner i Zion, bede vi, at Herren vil velsigne dem, og at han vil belønne dem rigelig for deres Nidkjærhed.

Beskikkelse.

Ældste Niels Nielsen beskikkes til at arbejde i Aarhus Konference under denne Konferences Præsidents Bestyrelse.

Afløsning og Beskikkelse.

Ældste Peter C. Geertson jun. løses fra at arbejde i Aarhus Konference og beskikkes til at arbejde i Aalborg Konference under sidstnævnte Konferences Præsidents Bestyrelse.

C. A. Carlquist,
Præsident over den skandinaviske Mission.

Korrespondance.

Trollhättan d. 30. Oktober 1893.

Præsident C. A. Carlquist.

Kjære Broder!

Uagtet jeg siden min Ankomst til Sverige som en Evangeli-Budbærer kunde have haft Meget at meddele om de Velsignelser, som jeg under min Missionsvirksomhed har modtaget af Herrens Haand, har jeg dog tildels forsømt det.

Da jeg forlod mit kjære Hjem for 18 Maaneder siden, kunde jeg ikke forestille mig, at Tiden skulde falde mig saa kort, som den tilsyneladende har været. Min Tid har jævnlig været optagen i Udførelsen af mine Pligter i at sprede Sandhedens Lys blandt vore Medmennesker paa alle Maader, som det sømmer sig for en Herrens Tjener. I dette mit Arbejde har jeg været velsignet baade legemlig og aandelig, og ved mange Lejligheder har jeg seet Frugten af mine Bestræbelser; for alt dette skal Herren alene have Æren.

Jeg har arbejdet i Wingåkers Gren i 9 Maaneder; endskjøndt denne Gren er lille i Udstrækning, findes der dog mange Hellige i den, som paa faa Und-

tagelser nær søge at tjene Herren og efterleve Evangeliets Fordringer; disse Trofaste have været mig meget behjælpelige med at bringe Evangeliet frem til mange Fremmede.

Min Erfaring har lært mig, at de af de Hellige, som ere mest nøjagtige i at opfylde deres Pligter, ere de mest ydmyge og standhaftige i Prøvelsens Stund; blandt disse findes tillige den største Kjærlighed, og Herren skjænker dem Fred og Glæde samt tildeler dem Tro, Kraft og Mod til stadig at modstaa Fristelsen.

I een Retning kunde der dog gjøres en Forbedring blandt Søskendene i Wingåkers Gren, nemlig med Hensyn til at holde „Stjernen." Der holdes ikke mere end halvt saa mange Eksemplarer af „Nordstjernan," som der i Forhold til Medlemsantallet burde holdes. De Hellige komme undertiden med den Undskyldning, fordi de ikke holde „Stjernen," at de ikke have Raad til at holde den alene, men kun paa den Maade, at 2—3 Medlemmer eller Familjer ere sammen om at holde eet Eksemplar; jeg tror imidlertid, at den egenlige Grund maa søges i, at de Hellige have en fejlagtig Opfattelse med Hensyn til dette Tidsskrift og dets Værd. Mange af de Hellige synes, at de have naaet deres Maal; og disse ere vel tilfredse med at gjennemlæse „Stjernen," naar den kommer; derefter lægge de den tilside og lade ofte Børnene ødelægge den. De indse ikke, at det er af stor Vigtighed, at „Stjernen" findes i enhver Familje, og at ethvert voksent Medlem, som ikke har Familje, holder og læser den; og det lader til, at de ejheller forstaa eller kunne indse Nødvendigen af at holde den ren, hel og net og, efter at have læst den, forvare alle Eksemplarer og lade een eller to Aargange indbinde ad Gangen, hvorved de vilde have en god og lærerig Bog, som de i Fremtiden kunne henvende sig til, naar de ønske opbyggelig Læsning, og hvorfra de kunne hente mange gode Lærdomme. Naar disse Hellige en Gang komme hjem til Zion, ukyndige i det engelske Sprog, kunne de da have deres gode og værdifulde Stjerneboger at ty til, fra hvilke de kunne hente meget Lys og megen Kundskab, og de ville da bedre end nu kunne forstaa, hvad de læse.

Hvad mig selv angaar, saa kan jeg sige, at jeg har følt mig glad og tilfreds ved mit Arbejde i Wingåkers Gren, og jeg skal aldrig glemme den Imødekommenhed, jeg har nydt blandt Søskende og mange Fremmede der; jeg ved, at han, som belønner os, Herrens Tjenere, for vore Opofrelser, ogsaa vil belønne de Hellige for de Ofre de bringe for Guds Værks Fremgang.

Eftersom jeg nu er kaldet til at fortsætte min Virksomhed i en anden Del af Herrens Vingaard, gaar hele min Attraa og Stræben ud paa at leve saaledes, at Guds Aand kan være min stadige Vejleder; og mit Ønske er at blive ihukommet i de Helliges og i mine Medarbejderes Bønner til Herren.

At vi Alle i Forening maa kunne udføre vor Mission paa en for Heeren behagelig Maade, er altid mit Ønske og min Bøn.

Deres Broder og Medarbejder i Kristi Evangelium.

John E. Mattson.

Utah er »all right.«

Mandtalslisterne i Washington vise blandt mange andre Ting ogsaa Statistik over Panteobligationer paa Huse og Landejendomme i de forskjellige Stater og Territorier, og paa Schema Nr. 57 staar med fremhævet Skrift: »Ownership and Debt in Utah.« Og til vore Læseres Underretning om vort smukke Territoriums virkelige Stilling med Hensyn til Ejendom og Gjæld tjener Følgende: Angaaende Land vises der, at 9,43 pCt. af dyrket Land bruges af Familjer, der leje, medens 90,57 pCt. af Landet dyrkes af Familjer, der selv eje Landet.

5,55 pCt. af Landejere ere i Gjæld eller Forpligtelser med Landet som Pant, medens 94,45 pCt. ere Besiddere uden nogen Forpligtelser af Gjæld med Land som Pant. Altsaa blandt 100 Familjer af den agerdyrkende Befolkning, er der 9 Familjer, som leje Land, 5 eje det, men har det pantsat, medens de 86 Familjer af de 100 ere fuldstændig frie og uafhængige Ejere.

Paa det Land, som er pantsat, er Skylden 546,245 Dollars eller 24,93 pCt. af dets virkelige Værdi, og denne Gjæld bærer 10,13 pCt. Renter, hvilket ligeligt fordelt paa hver Familje bliver 93 Dollars om Aaret. Hver Landejendom, som er pantsat, er gjennemsnitlig 3670 Dollars værd og har en Gjæld af 915 Dollars.

De modsvarende Forhold for Hjem er, at 39,35 pCt. af disse lejes af Familjer, og 60,65 pCt. ejes af Familjer, der bo i dem. Af de Familjer, der eje deres Hjem, er der 91,49 pCt., der eje disse uden Gjæld, medens 8,51 eje dem med Gjæld. Altsaa af 100 Familjer er der 39, der sidde til Leje; 5 eje deres Hjem med Forpligtelser, og 56 ere aldeles gjældfrie.

Gjælden paa de ejede Hjem beløber sig til 1,428,698 Dollars eller 27,70 pCt. af deres virkelige Værdi og bærer 9,71 pCt. Renter, saa at den aarlige Sum af Renter beløber sig til 100 Dollars paa hvert Hjem. En Gjennemsnitsgjæld af 1,028 Dollars hviler saaledes paa hvert Hjem, der er 3,711 Dollars værd.

I Salt Lake City og Ogden, de eneste Byer i Territoriet med et Indbyggerantal af over 8000, er der 55,35 pCt. af Familjerne, der bo til Leje, medens 44,65 pCt. af Familjerne eje deres egne Hjem, og af de Familjer, der eje deres Hjem, er der 19,51 pCt., hvis Hjem ere pantsatte, medens 80,49 pCt. eje deres Hjem uden Forpligtelser. Altsaa blandt 100 Familjer findes gjennemsnitlig 55, der sidde til Leje, 9, der eje deres Hjem men ere i Gjæld og 36 Familjer, der eje deres Hjem fri for Gjæld.

Gjælden paa de Hjem, der ere pantsatte, beløber sig til 26,98 pCt. af den Værdi, de virkelig repræsentere, og Renterne blive 9,43 pCt. Værdien af hvert pantsat Hjem udgjør 4,712 Dollars; Skylden paa hvert er 1,271 Dollars, og den aarlige Rente paa hvert er 120 Dollars.

Ejendomssalg og Forbedringer, der ikke stod i Forbindelse med nogen anden Hensigt, var Aarsag til, at 59,12 pCt. af de agerbrugende Familjer stiftede 55,54 pCt. af Gjælden paa Land, og at 70,79 pCt. af disse stiftede 66,82 pCt. af Gjælden paa Hjem i Territoriet.

Ovenstaaende er en glædelig Oplysning om den sunde finansielle Stilling, som vort Territorium er i; det bør tages i Betragtning, at en stor Del, ja,

Størstedelen af de Familjer, der intet Hjem have, men som sidde til Leje, ere Saadanne, som ere flyttede hertil fra andre Stater og Territorier for at søge Arbejde, og af hvilke meget Faa vare i Stand til at kjøbe Hjem. Dernæst falder ogsaa meget af Gjælden paa Hjem og Land paa Ejendomshandlere, der have sat Land og Huse i Pant for at skaffe Penge til at slutte andre Handeler. Det vil saaledes vise sig, at Mormonfolket i Utah maaske er det mest gjældfri Folk og de største Selvejere i Unionen. — „Bikuben" den 12te Oktober 1893.

Jøderne i Østeuropa.

(Fortsat fra Side 48.)

De drev Handel og Haandværk, tildels ogsaa Agerbrug, og de udgjorde det Mellemled mellem Adel og Bønder, som ellers Borgerne have afgivet. Der var fastsat nøje Lovregler for Ordningen af deres Forhold til de kristne Indbyggere, med strenge Bøder for at mishandle Jøderne eller lade dem i Stikken under et muligt Overfald; og det fortælles om dem i det 14de Aarhundrede, at de bare Landets Dragt og klædte sig som Adelsmænd med Sabler og gyldne Kjæder. Efter den frygtelige Pest, „den sorte Død," der hjemsøgte en stor Del af Europa omtr. 1350 og fremkaldte nye grusomme Forfølgelser imod Jøderne i Tydskland — de beskyldtes for at være Ophavsmænd til Sygdommen, fordi de syntes at have en lykkelig Gave til bedre at undgaa og modstaa slige smitsomme Farsoter —, strømmede nye Skarer ind i Polen for der at finde Ly. Disse Indvandrere førte med sig deres tyske Maal, blandet med hebraiske Ord og paa anden Maade forvansket, det saakaldte „Jødetydsk," og vare talrige nok til at indføre det blandt deres polsktalende Troesfæller; fra den Tid har det været Fællessprog for Jøderne saavel i Polen og tilgrænsende Lande som i hele Mellemeuropa, indtil det i vort Aarhundrede mere og mere er blevet afløst af de enkelte Landes Sprog.

Ikke længe efter denne Indvandring, der stærkt forøgede Jødernes Tal, fremkom ogsaa i Polen Ytringer af det samme Jødehad, der havde forvoldt saa mange Ulykker og Uretfærdigheder i de vestlige Lande. Snart var det de ligeledes fra Tydskland indvandrede Borgere, der fremkaldte Forfølgelser, fordi de vare misfornøjede med deres jødiske Medbejlere og misundelige paa deres Rigdom; snart var det de katholske Præster, der i religiøs Ufordragelighed søgte at udvirke lignende Indskrænkninger i Jødernes Frihed som udenlands og at gjennemføre en streng Adskillelse mellem Jøder og Kristne, bl. A. ved at paabyde Jøderne særlige Mærker paa deres Klædedragt og ved at indeslutte dem i egne Kvarterer i Byerne. Kongerne holdt i Reglen igjen og fornyede de gamle Lovbestemmelser, og det er først i det 16de Aarhundrede, at de jødefjendtlige Bestræbelser lykkedes under Jesuiternes voksende Indflydelse, og at der gjordes stedse flere Indskrænkninger i de tidligere Friheder. Alligevel vare Jøderne gjennemgaaende bedre stillede i Polen end i Tydskland, trivedes derfor ogsaa og følte sig mere hjemme, ligesom den polske Adel, hvor meget den end i Overmod saa ned paa dem, dog ikke kunde undvære dem.

Det var ikke alene i det egenlige

Polen, at Jøderne udbredte sig, men ogsaa over de tilknyttede Landskaber, Litauen med Hviderusland imod Øst og Lillerusland imod Syd. Til Litauen vare Jøderne ligeledes komne i meget gammel Tid, maaske endda tidligere end til Polen og i saa Fald ikke Vest fra, men snarere fra Landene ved Sortehavet. Da Landet forenedes med Polen i Slutningen af det 14de Aarhundrede, udstraktes den polske jødevenlige Lovgivning ogsaa dertil, og senere delte Jøderne i Litauen saa temmelig Skjæbne med deres Stammefrænder i Polen. Vel bleve de 1495 uddrevne af Landet, nærmest til Afhjælp af den daværende Konges Pengetrang, idet deres Ejendom inddroges, og som Efterligning af den tre Aar tidligere gjennemførte Udvisning fra Spanien; men det varede kun ti Aar, inden de paany kaldtes tilbage, og deres Tal voksede her ligesom i det øvrige polske Rige. Der er kun meget ringe historisk Oplysning om, naar Jøderne kom til Lillerusland — dette Navn brugt i videste Omfang om alle de Landskaber, som ere beboede af den lillerussiske Folkestamme, Østgalizien (hvor Folket kaldes Ruthener), Podolien, Volynien og Ukraine. De vare bosatte i det sydlige Rusland, mens det var underlagt det tatariske Folk Khazarerne, hvis Fyrster og Stormænd i Midten af det 8de Aarhundrede gik over til Jødedommen, og de have rimeligvis herfra bredt sig videre Nord paa. De omtales ogsaa 964 som Krigsfanger, førte til Kijev efter en Sejr, Russerne havde vundet over Khazarerne. Senere ere de dog vistnok i større Mængde indvandrede Nord fra, d. v. s. fra Polen, og ere i Løbet af det sidste Aarhundrede gaaede videre Syd paa til Sydrusland og til Rumænien.

I det egenlige moskovitiske Rusland have Jøderne derimod altid kun fundet ringe Indgang, skjøndt de i gamle Dage ikke synes at have været helt udelukkede, og skjøndt de endog imod Slutningen af det 15de Aarhundrede i selve Moskov vandt Tilslutning for deres Lære hos højtstillede Medlemmer af Præsteskabet. Fra jødisk Indflydelse udledes ogsaa en endnu bestaaende russisk Sekt, kaldet Molokani (Mælkespisere), som forkaster Troen paa Kristi Guddommelighed og holder fast ved Omskjærelsen og Sabbaten. Men allerede i det 16de Aarhundrede forbød Zaren, Ivan den Forfærdelige, Jøder Adgang til Rusland fordi de havde „bragt Gift til os baade for Legem og Sjæl, samt skjældt Vorherre Frelseren," og den samme Stemning kom ogsaa stærkt til Orde hos senere Herskere, især hos Kejserinde Katharina. der 1727 paabød deres Udjagning, og hendes Datter, Kejserinde Elisabeth, der 1743 afviste en Henstilling fra Senatet, Rigets højeste Raad i de Tider, om at give Jøder Adgang til Riget for Handelens Skyld med de Ord, at hun „ikke ønskede sig nogen timelig Vinding, naar den skrev sig fra Kristi Fjender;" hun ventede sig ogsaa kun uoprettelige Onder for sine tro Undersaatter af deres Nærværelse. Fem Aar tidligere var en russisk Søofficer bleven levende brændt, fordi han var gaaet over til Jødedommen, og samme Skjæbne traf den Jøde, der havde lokket ham dertil.

Der gjordes ogsaa gjentagne Tilløb til at fordrive Jøderne fra Ukraine, som 1681 var kommet under russisk Herredømme; men det lykkedes ikke, og 1769 fik de endog Ret til at bosætte sig i det sydvestlige Rusland, som nylig var vundet fra Tyrkerne. Da snart efter Hviderusland indlemmedes efter Polens første Deling 1772, kunde der endnu mindre være Tale om at holde Jøderne borte fra Riget, og ved de følgende Delinger 1793—95 fik Rus-

lands Kejser jo langt flere jødiske Undersaatter. Hovedmassen heraf er dog stadig forbleven i sin tidligere Hjemstavn, de gammelpolske Landskaber, medens Jøderne i selve Rusland endnu kun ere taalte og langtfra velsete Gjæster; uagtet et mere end hundredaarigt Ophold regnes de for fremmede og ere næsten retløse.

Det langvarige Ophold i Polen og de forholdsvis taalelige Kaar, som Jøderne her nøde, vakte tidligt hos dem en lignende Følelse af at have et Hjem som den, der i vore Dage er opkommen hos Jøderne i de vestlige Lande. De vare derfor ogsaa i det 17de Aarhundrede Adelens Hjælpere i Forsøget paa at udvikle en polsk Bebyggelse i Ukraine og toge virksom Del i den blodige Kamp, som førtes 1648—58 imod Kosakkerne, da disse rejste sig imod de polske Herrer. Under den frygtelige Hærgning, som i disse Aar overgik store Dele af Landet, maatte Jøderne fuldt dele Skjæbne med Polakkerne; deres Velstand gik til Grunde, mindst 250,000 omkom, og rundt omkring i Europa flakkede jødiske Flygtninge om ligesom i sin Tid efter Udrivelsen fra Spanien. Men skjøndt de saaledes havde maattet bøde for Adelens Herskesyge, fik de ikke mindste Paaskjønnelse af deres Troskab og maatte vedblivende taale de gamle Tilsidesættelser.

Deres Talrighed i Forbindelse med den afsondrede Stilling, som paanødtes dem, havde den skadelige Følge for dem, at de gik mere og mere op i sig selv og kun levede for deres snævrere Samfund, ringeagtende den Omverden, som forskjød dem. De vedligeholdt ikke alene alle deres tidligere Ejendommeligheder, men fik stedse flere, og alt som det kristne Samfund udviklede sig paa sin Vis, fjernedes Jøderne mere derfra. I det øvrige Europa gik det vel til en vis Grad ligesaa, og man kan med god Føje paastaa, at de kristne Folkeslag selv bære væsenlig Skyld for de Særheder, som nu klæbe ved Jøderne, og som jævnlig haardt fordømmes; men i Polen blev Forholdet mest udpræget og har sat de dybeste Mærker. Afspærringen viste sig ikke alene i hele den daglige Levevis, men ogsaa, ja, endog fortrinsvis paa det aandelige Omraade. Medens Jøderne i den ældre Middelalder havde været Mellemmænd mellem Europas og Østerlands Aandsliv forst ved at oversætte græske Oldtidsværker paa Arabisk, senere i end højere Grad ved at overføre arabisk Lærdom til Europæerne og være disses Læremestre i Lægekunst, Stjernelære og andre Videnskaber, hengave de sig nu udelukkende til Studiet af Talmud, dette vidunderlige Samlerværk af Fortolkninger og Oplysninger til Mosebøgerne, samt af forskjellig jødisk Lærdom og Granskning fra de første Aarhundreder efter Kristus. Der er i Virkeligheden tvende saadanne Samlinger, en ældre, kaldet den jerusalemske Talmud (fra Slutningen af det 4de Aarhundrede), og en yngre, den babyloniske (fra det 5te); den sidste er fire Gange saa stor som den første og fylder trykt 12 Foliobind, og hertil have de Skriftlærde i Tidernes Løb yderligere føjet en uendelig Række af Forklaringer og Undersøgelser.

Da Mosebøgerne indeholde al jødisk Lov, baade den sædelige Pligtlære og den borgerlige Lovgivning, Forskrifterne saavel for Enkeltmands Handlemaade og Levevis som for hans Stilling overfor Medborgerne og Samfundet, maatte Talmud, der omfatter hele Overleveringen vedrørende Lovens Forklaring, selvfølgelig blive af største Vigtighed, især i Polen, hvor de jødiske Menigheder havde næsten fuldt indre Selvstyre og Domsmagt over deres Medlemmer i alle indbyrdes Forhold. Talmud studeredes med største Iver, og i det 17de og 18de

Aarhundrede gjaldt de polske Rabbinere for de ypperste Talmudister, Læremestre for hele Europas Jøder. Endnu regnes dette Studium saa højt, at fattige Drenge, som vise særlige Anlæg derfor, tidlig udkaares til Svigersønner af rige Jøder og underholdes fuldstændig af disse for udelukkende at kunne hengive sig til Studiet, da denne Lærdom kaster Glans over hele Familjen. Det er i de polske Lande — og var tidligere ogsaa andetsteds — ikke alene de egenlige Lærde, som læse Talmud, men mere eller mindre alle Jøder, medens derimod al anden Videnskab helt forsømmes; ja, de Strengttroende ville end ikke tillade Læsning af nogen Bog, skrevet paa andet Sprog end det Jødetydske med de hebraiske Bogstaver. Kun en mindre Kreds studerer ved Siden af Talmud den hemmelighedsfulde Kabbala, som indeholder Grublerier over Troens dybeste Hemmeligheder og i Virkeligheden er Overleveringen af østerlandsk og hellenistisk Filosofi. Man søger derved et dybere Indhold i de hellige Bøger end det, som kan vindes ved den blotte Syslen med Lovens Regler; men idet man vil udfinde en skjult Betydning af Alt, som tilsyneladende er uden Vigtighed, udarter Studiet let til et vildt Fantasteri. Det rene Talmud-Studium fører derimod til en ensidig Udvikling af Forstanden, til en vis Tørhed i Opfattelsen og Snæverhed i Synskredsen, og kun alt for tidt bliver Skarpsindigheden til Spidsfindighed.

I Modsætning til den ensidige Fremhævelse af Loven og den kolde Forstandighed, som Talmud-Studiet førte med sig, opstod for omtrent halvandet Aarhundrede siden en ny religiøs Retning i Jødedommen, nemlig de saakaldte „Chassidim" (d. v. s. de Fromme, de Hellige), der efterhaanden have vundet almindelig Udbredelse, især i det gamle polske Riges sydlige Landskaber. Netop samtidig med, at Jøderne i Tyskland og de vestlige Lande ivrig tilegne sig den almindelige europæiske Dannelse og i ydre Levesæt nærme sig deres kristne Medborgere, har der hist udviklet sig en endnu mere afstikkende Retning, fjendsk mod alt fremmed Væsen og udmærket ved det fasteste Sammenhold mellem Tilhængerne indbyrdes. (Fortsættes.)

I Stjernens sidste Nr., Side 37, første Spalte, nederste Linje, mellem Navnene E. P. Lindquist og Amel B. Jensen skulde der staa „George W. Lindquist." Ligeledes paa Side 38, første Spalte, mellem den 20de og 21de Linje fra oven skulde der staa: „George W. Lindquist som Forstander for Eskilstuna Gren."

Indhold.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. A. Carlquist, Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).